

ŠTEKSON

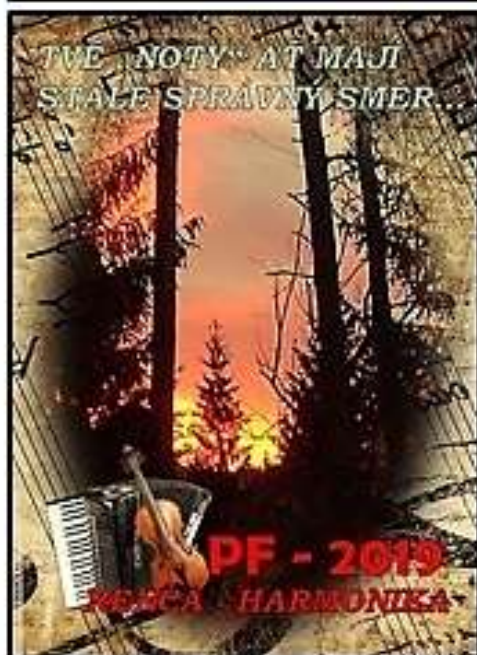
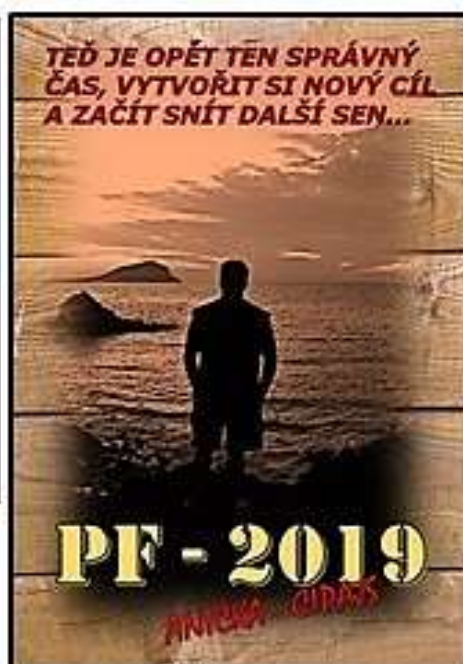
PF - 2019

CIDAYS

IV. ROČNÍK 1/2019

Za všechny PF
kamarádi děkujeme!

*Řekou času jsme propluli k datu **LP 2019.***

V meandrech loňského roku zůstaly kousky našich srdcí a přibýlo vzpomínek. Oslavili jsme 100 let trampingu i sto let republiky. Někdo svou plavbu řídil, někdo byl unášen či se jen vezl, jiného zpětný proud odřel o skaliska a další se chvíli kochal na výletní lodi. Pro někoho to však byla plavba poslední. V bílých peřejích vzpomínek ale jeho stopa nesmazatelně zůstává. Řeka času je i řekou života.

V hlubinách své duše cítíme nostalgii i touhu, lásku i rezervovanost, vzdor i pokoru, vděk i obavy, nepokoj i odhodlání. Je to tím, že se díváme nejen očima, ale i srdcem a rozumem. Podvědomě tušíme, že řeka před námi je bičována divokými přítoky cizích kalných vod i velkými balvany z vybuchujících okolních sopek. Je docela dobře možné, že nás na straně jedné odřou ostré skály a na straně druhé bude vyschlé koryto. Svou cestu si bude muset najít každý sám.

Přesto máme jednu velkou výhodu. Naše srdce nás vždycky zavede do skryté zátoky, kde se pod košatými korunami stromů ozve „AHOJ“ a kamarád nám zalomí palec. Tóny písní poletí ke hvězdám stejně jako jiskry z hořícího ohně. Je to místo, kde bílá je bílou, zelená zelenou a černá černou. Místo, kde rozum zůstává rozumem a pravda pravdou. Místo, kde si nikdo neuzurpuje právo na tzv. „jediný správný názor“ a nepohrdá starými domorodými Bohy. Místo, kde se respektují a ctí odvěké hodnoty, tradice a rituály. Tyto skryté zátoky si, stejně jako generace před námi, nenecháme vzít! Přijít bychom o ně mohli jen tehdy, když bychom se jich sami dobrovolně vzdali. To bychom je ale museli vymazat i ze svých duší, srdcí a vzpomínek. Tím bychom však zaprodali nejen sami sebe, ale i naše potomky. A to, myslím, nehrozí. Aspoň u většiny z nás.

Proud času v řece života nás přivedl až sem. Jsem vděčná za všechny, kteří tu byli, jsou a budou. Jsem vděčná za to, že i já jsem mohla plout. Děkuji za chvíle pohlazení, úsměvu a kamarádského objetí. A mohu-li si něco přát, ze srdce si přeji, abychom byli! A, když už budeme, tak ať je svět i život takový, aby za to stálo, tu být! A i když je plavba řekou života čím dál těžší a náročnější, tak ať máme pořád dost sil aspoň částečně, a třeba mnohdy i s pomocí, udržet své vlastní kormidlo!

T. S. MÁMA – SEVER

OSTROV VEČNÉHO JARA

TENERIFE je, co se rozlohy týče, největším z Kanárských ostrovů a v návštěvnosti velmi zdatně soupeří s ostrovem **Gran Canaria**. Říká se mu také „Ostrov věčného jara“, a to díky stálému počasí, které je turisty tolik ceněno stejně jako ohromný národní park ve vnitrozemí ostrova. Tomu vévodí hora **Pico del Teide**, která je dokonce nejvyšší horou celého Španělska.

Zajímavosti ostrova: Jak již bylo řečeno, hlavní dominantou ostrova je bez pochyby **Pico del Teide (3 718 m n. m.)**. Tato spící sopka je vidět z celého ostrova a těsně pod vrchol dokonce jezdí lanovka. Zkušené turisté vulkán zdolávají po svých od hladiny moře. Okolí hory, které je chráněným národním parkem, poskytuje skutečně úchvatnou podívanou, od téměř měsíční krajiny (zde se natáčelo i několik scén z filmu *Hvězdné války*) až po hojnou vegetaci. Za návštěvu určitě stojí malebná městečka na severu ostrova jako **Orotava** nebo **Masca**. Ve městě **La Laguna** najdete kromě nejstarší univerzity ostrova také katedrálu ze 17. století, která je na seznamu UNESCO. Významným místem, především pro věřící obyvatele, je městečko **Candelaria**, hlavní poutní místo celého souostroví. Podle legendy se zde už ve 14. století (tedy v pohanských dobách před příchodem Španělů) zjevila Panna Marie a jako **Virgen de la Candelaria** se stala patronkou Kanárských ostrovů. Ovšem na

ostrově **Tenerife** rozhodně též nelze minout věhlasné karnevaly, které jsou dokonce druhé největší na světě hned po slavném **Rio de Janeiru**.

ZAČÁTEK EXPEDICE TENERIFE 2018

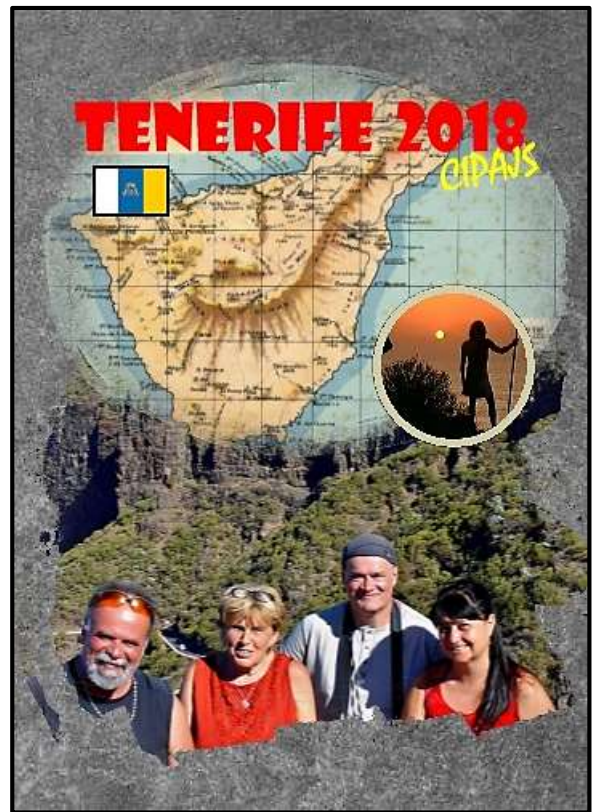
23. – 24. 9. 2018

Po loňském velmi úspěšném velkém čundru, kdy jsme s celou SEVERSKOU DVOJKOU vyrazili do Španělska na expedici PIRINEOS 2017, jsme se rozhodli, že se po roce opět vrátíme zpět do Španěl, ale kousek dál přímo na ostrov. S Guglíkama jsme se vydali na nejkrásnější Kanárský ostrov na TENERIFE, což je dle legend „Ostrov věčného jara“ s rozlohou 2058 km² s 900000 obyvateli. Iva a Gugl zde již v minulých letech byli, a tak jsme rádi přijali jejich pozvání a v podzimním čase vyrazili.

Ranč jsme opustili v neděli za velmi chladného odpoledne. Ještě než jsme ranč opustili, tak jsme koukali, že v jídelně běhá nějaká velmi barevná přerostlá slepice, z níž se vyklubal páv od sousedů přes jezero. Pak že tito ptáci nelétají! Zavolali jsme majiteli tohoto ptáka a vyrazili autem do Úval, sídla Guglíků.

Do Úval jsme se dostali v pořádku, vcelku žádný provoz nebyl, a tak jsme dorazili v pohodě. Večer jsme proplánovali a Iva mě dokonce na svém stroji spravila i sandále, abych na ostrově nebudil pohoršení a aby se mě po té sopečné půdě dobře chodilo. Během večera jsme i sledovali český krimi seriál Dáma a Král, děj se odehrával ve westernovém městečku u Plzně. Jednou si ho celé Bedy pronajal na oslavu svých šedesátých narozenin. Úžasně jsme se tam tenkrát vyblbli a mnoho whisky vypili a pak i ze stolu padali!

Budíček byl ráno vcelku brzy a po snídani jsme hned vyrazili na místní vlakové nádraží, kde ukrutně foukal studenej vítr z plání východu, a byla pěkná zima. Hned jsem si vzpomněl na písničku, jak jsme jeli za sluncem, a holky nám mávaly! Naštěstí vlak přijel vcelku brzy, a tak jsme se dostali do Prahy a metrem a autobusem na Ruzyň, někdo tomu říká i letiště Havla! No, my zůstaneme raději u starého názvu!

Kniha o našem putování po ostrově.

Zatoulaný páv na našem ranči.

Řízkobraní na Ruzyni.

"Tam poletíme!"

Sníh v Alpách.

Na Ruzyni jsme v pohodě odevzdali naše bágly. Guglův vážil 28,4 kg a náš 28,6 kg, Anička si asi vzala jedny kalhotky navíc! Po odevzdání bágků jsme jako správní Češi dali hned ke svačině řízky, chléb a okurku, protože jsme měli hlad a na „zájezdech“ se to tak dělá. Prostě jsme jako správní luftáci hned za humny skoro všechno sežrali. Co kdyby nám to při odbavení mohli vzít! Jinak ceny potravin zde přesahovaly ceny nejdražšího hotelu v naší rodné Mimoně. Po svačině jsme vyrazili na již zmiňované odbavení

osobních věcí a hlavně nás. Museli jsme tradičně sundat opasky, kalhoty padaly a všude byli všichni ukrutně nervózní. Prostě klasická buzerace, ale prošli jsme v pořádku i Anička, která se klepala jako osiky rostoucí kolem našeho ranče. Hned po odbavení jsme šli k našemu gate č. 23. K našemu velikému překvapení jsme potkali Kutnary z Mimoně, kteří se též rozhodli vycestovat na Tenerife, ale hlavně za ptáky, protože je prej Marcela „pěstuje!“

Do letadla jsme se dostali v 11,30 a od rodné hroudy se odpoutali v 12,25 našeho času. Let byl velmi v klidu. Jen skoro dvoumetrový Gugl trochu brblal v tísněném prostoru. Já nebrblal vůbec, protože jsem si vymohl skromné místečko u okýnka, a bych mohl nafotit krajinu pod námi a abych viděl

vše první! Fotek jsem udělal hodně, alespoň ze začátku, protože jsem pak, jak už to u mě bývá, usnul! Zajímavé ale bylo, jak se měnil ráz krajiny pod námi. Letěli jsme přes Rakousko, severní Itálii, kde byl v Tyrolských Alpách sníh, viděli jsme jezero Lago Di Garde /asi jezero našeho osadníka Kardeho/. Dál jsme letěli přes Francii a Španělsko, kde jsme před rokem vegetili s celou osadou. Vzduch venku byl -47 stupňů ve výšce asi 1000km. To, že všechno víme, musíme poděkovat Aničce, která si vše pečlivě zapisovala, když hovořil

kapitán našeho letadla. Já v tu dobu samozřejmě již spal, Gugl proháněl mobil a Iva se pře ze mě nakláněla k okýnku, aby něco viděla a taky nafotila! Okolo půl čtvrté jsme letěli přes Gibraltar, kam se chtěl loni Ďábel podívat. Zrovna jsem se probudil, když kapitán hlásil, že na Tenerife je momentální teplota 26 stupňů. Těšili jsme se ještě víc! Letušky byly pěkné a usměvavé, ale jednu chybu přeci jenom měly, nepodávaly whisky! Ivě se ale líbil spíš stevard, méně se jí líbila moje poznámka ohledně platby za případné jeho služby k ní! Prostě na palubě vládla pohoda a dobrá nálada. Na Tenerife jsme přistáli v 17,20.

Po vystoupení z letadla, vyčůrání a získání našich bágů jsme si šli pro již dříve objednané auto. Venku bylo zrovna úžasných 31 stupňů, naše Markétka zrovna volala, že u nás mají úžasných 9 stupňů! Po vyřízení všeho potřebného jsme se nalodili do našeho krásně velikého auta a po pár veselých koleček po rozlehlém parkovišti, jsme konečně vyrazili vstříc novým dobrodružstvím. Na naší haciendu jsme dorazili v pořádku a hned po příjezdu jsme se ubytovali. Naše ubytování bylo luxusní a i s terasou, ze které jsme mohli sledovat koupající v místním bazénu. Já moc nesledoval, protože, když se tam nekoupaly zrovna naše holky, tak tam opravdu nebylo nic ke koukání! **Cipajs.**

Spící sopka Pico del Teide.

Poprvé u Atlantiku na útesech.

V ulicích Golder Sur.

V kostele Sv. Blažeje kupujeme dárek pro Billa.

S holkami za hranice všedních dnů.

NA ÚTESECH

25. 9. 2018

Naše letadlo přistálo v Golf Der Sur, a jak jsem již psal, vypůjčeným autem jsme v pořádku dorazili do velmi velké haciendy Royal Park Albatros. Po ubytování jsme pak večer udělali malou obhlídku okolí a k Atlantiku. Jinak je zde na ostrově o hodinu méně, než u nás doma.

Ráno jsem se probudil první, a pak Iva. Dali jsme na terase ranní kávu a já poslouchal vyprávění o Tenerife, protože Guglíci jsou zde již potřetí a mají to tu hrozně rádi. Časem jsme s Aničkou poznali proč! Snídali jsme pak při svítání v plném počtu všech členů naší expedice a dokonce i s místními kočkami, které k nám chodily po celý náš pobyt. Po snídani

jsem vyrazili tentokrát na velkou prohlídku okolí, hlavně na útesy Atlantiku. Nejdříve jsme ale šli procházkou naším městečkem, abychom taky trochu poznali, jak tu tenerifané vlastně žijí. Navštívili jsme záhy místní Infocentrum a pak další malé či větší obchůdky, které nabízely veliké množství různých ptákovin pro turisty. Dokonce i ty dřevěné pind'oury, které tolik Ioni obdivovala Babča ve Španělsku, dodnes nevím, proč kladně hodnotila jejich velikost! Na malém náměstí jsme objevili i kostelík, který je věnován svatému Blažejovi, který byl tradičně „hodnou“ církví a inkvizicí umučen. V kostelíku koupily holky dáreček pro Billa, klíčenku s Ježíšem, přitlučeným na kříži. „Určitě si nemyslel Losno, že je banjista“! Z kostelíku jsme pak ukrutným vedrem vyrazili k Atlantiku na útesy, které jsou jen z lávy z nedaleké spící sopky Teide, která je tu dominantou ostrova a z našeho

městečka byl na ní krásný pohled. Útesy byly krásně zalité sluníčkem a romantické srdíčko českého trampa jen plesalo. Z domova přišly zprávy od Kantora, že v Polomených horách začaly přízemní mrazíky, které spálily náš „chov“ rajčat a okurek na Kolopeacehu. Okolo útesů jsme došli na malou kamennou a vcelku opuštěnou pláž, a tak jsme hned naskákali do Atlantiku, trochu zvlažit naše uvařená těla. Že byla voda víc, než luxusní, snad ani nemusím psát! Byla!

Po vydatné koupeli jsme se vrátili na haciendu, kde jsme lehce poobědvali. My muži pak dali polední klid, při kterém jsem usnul jako špalek. Holky umyly nádobí a pak se šly slunit a lehce vykoupat do bazénu, kde okukovaly místní pány v košilích, hlavně toho s palmami. Trochu to s tím sluněním přehnaly, protože Iva měla obličej červený, jak prdel paviána. Gugl začal taky červenat, a nejen na obličej, my s Aničkou byli zatím v pohodě!

K večeru jsme pak vyjeli do malinko vzdáleného marketu Mercadona nakoupit další proviant, aby nebyl náhodou hlad. Maercadona se nijak nelišila od našich obchodních řetězců, a tak jsme v pohodě nakoupili vše potřebné i nepotřebné a pokladní Monika nás pak zkasírovala.

Večer jsme pak seděli na terase a holky naplánovaly program na celý náš pobyt zde na Tenerife. Pokud vše stihneme, tak to bude super, protože ostrov je fakt nádherný a je na co koukat a hlavně kam chodit. Na úplný závěr dne jsme si pustili první film z trilogie o hříšnici a i já vydržel koukat na celý film, asi se mě líbila ta hříšnice. Okolo 23 hodiny jsme vyrazili do totálně vyhrátých pokojů na kutě. My tam měli dokonce i hajzla komára. První den byl za námi a zítra hurá do divočiny, čeká nás cesta do pekla. Tak dobrou! **Cipísek.**

Doma na ranči nám zmrznul náš "chov" rajčat a okurek!

První koupání v Atlantiku.

Pohodička na terase naší haciendy.

BARRANCO DEL INFIERNO - PEKELNÁ SOUTĚŽKA

26. 9. 2018

Připraveni vyrazit do "PEKLA!"

Místy nám sluníčko dávalo pěkně zabrat...

A je to tady. I když jsem s Guglem na Tenerife už po několikáté, zase jsme našli nové místo, které stálo za to ho navštívit. Byla to Pekelná soutěska.

Ráno jsme si tradičně dali s Cipískem kávu na terase a čekali, až vstane i zbytek naší malé výpravy. Dnes jsme ještě žádný výlet k oceánu na východ slunce, které tu vstává opravdu pozdě, nepodnikli, páč hned po snídani se chystáme vyrazit za prvním velkým dobrodružstvím. Vyrážíme do Pekla.

Od moře z vod Atlantiku je krásný pohled na hory, tyčící se nad celým ostrovem. Při každém koupání na pláži Fanabe jsem je pozorovala a říkala si, jaké to asi mezi těmi šutry je. Letos se mi poprvé splnilo přání se tam podívat. Když jsem v Aniččině knížce s obrázky našla tip na túru, hned jsem věděla, že tam se musíme podívat. Abychom se jen líně neváleli u vody nebo neprolézali městečka. Tak taky trochu přírodní romantiky. Nikdo z nás netušil, co nás vlastně v těch horách čekalo.

Přifrčeli jsme téměř až k vchodu do začátku soutěsky, ale nebylo místo na parkování, tak nás Pavel vyložil a jel zpět, najít místečko, kam odložit náš povoz. Bylo to v pěkném krpálu, tak jsme tam na něj statečně počkali. Ale než přišel, téměř dokonale jsem cizojazyčně /asi pěti jazyky.../ vyřídila

veškeré formality k vstupu do Pekla. Nafasovali jsme všichni krásné oranžové helmy proti možným padajícím kamenům, já si půjčila hůlky, dostali jsme krátké poučení jak se na trase chovat a mohli jsme vyrazit. Hned na začátku, kde jsme ještě byli plni elánu a dobré nálady, jsme si uvědomili, že to až taková sranda nebude, páč velká část cesty vedla kamennou, různě se vlnící, stoupající a klesající stezkou, do které pralo tenerifské slunce o sto šest. To, co jsme ale viděli, bylo fakt neskutečně nádherné. Překrásné scenérie skalních masivů a roklí zalité slunečními paprsky. V tom kamenném království bylo spousta různých kaktusů, mezi kterými se míhaly ještěrky, a suchomilných keříků, které ač vypadaly suše, byly různě olistěné, některé se i kvítkem pyšnily. Prostě ten kontrast lávového kamení a živé přírody byl dokonalý. Jen ta voda pořád nikde a stále jen a jen sluneční žár! Stezka byla označena a rozdělena na dvanáct stanovišť, kde bylo vždy krátké povídání o místní fauně a floře a hlavně údaj, kolik nám zbývá ujít ke konci stezky. Samozřejmě že Cipísek a Gugl fotili jak o život a i předávali kouřovými signály svých mobilů zprávy do světa, že ještě žijeme, a tak trochu i dráždili kamaráda Kardeho, který byl v plném nasazení a potil se v práci. To, že jsme se nemohli dočkat, kdy už tam budeme,

Nádherné přírodní scenérie.

Jsme u cíle, konečně!

To koupání bylo fakt za odměnu!

snad ani nemusím psát. Od stanoviště číslo deset se naštěstí cesta schovala do příjemného stínu a začala se objevovat i trocha vody, a tak jsme statečně pokračovali v plném složení.

Šli jsme pro změnu takovou malou džunglí, kde najednou byly keře nějaké místní vrby a další stromy. Taky potůček sílil a místy vytvářel překrásné tůňky a tůně, kde byl i vodní život jako žáby a kdoví, co ještě. Za každou skálou jsme už toužebně očekávali slibovaný vodopád. Ty poslední metry byly nekonečné. Ale dočkali jsme se a bylo to nádhera. Došli jsme na konec světa a ze skály nad námi tekla voda do malého jezírka. Koupání bohužel nebylo dovoleno, tak jsme si udělali jen pár fotek na památku a museli jsme se vydat na zpáteční cestu, která byla ještě větší peklo, neboť sluníčko se už přehouplo přes horu a stínu ještě víc ubylo. Jo, a mám i kamínek na památku.

Na posledním stinném stanovišti jsme si udělali malý piknik, abychom se trochu posílili na cestu zpět a netrpěli hladem. Hladová zůstala jen divná slepice, která na nás koukala. Vzhledem k tomu, že jsme asi byli ten den poslední návštěvníci, měli jsme to i s doprovodem místních horských hlídačů. Anička měla pocit, že nás popohánějí, ale opravdu respektovali naše tempo, a tak jsme s jazyky na vestách, zdárně, totálně odrovnaní, dorazili zpět. Naštěstí hned u "bran pekelných" byl hotel s restaurací, kde jsme se trochu občerstvili zmrzlinou a kávou. Bohužel Cipískovu zmrzku SANTORY neměli, ale i Algida byla dobrá.

Tak, teď sejdít několik set metrů k autu a hurá ochladit rozpálená těla do vod Atlantiku. My s Pavlem byli trochu zklamáni, že se nepodařilo zaparkovat

hned nad naší oblíbenou pláží, tak jsme ještě museli ujít kus cesty z parkoviště městskými ulicemi, ale konečně jsme byli u vody a užívali si osvěžující koupel. Cesta do hotelu byla taky trochu dobrodružná, neboť jsme si asi vybrali k návratu ten nejhorší možný čas a všechny cesty k dálnici a i ta sama byly v kolapsu. No naštěstí s pomocí navigace se Guglovi povedlo najít trochu průjezdnou trasu tak jsme se asi po hodině dostali na haciendu, kde jsme totálně utahaní, zakončili den lehkou večeří, chvilkou poklábosení. Tentokrát jsme se velice brzo odporoučeli do pelíšků a usnuli spánkem spravedlivých. Ani kino nebylo. **Ahoj Iva.**
/POKRAČOVÁNÍ/

Doplnění zásob.

BARRANCO DEL INFIERNO

*Soutěska je u města **Adeje**, které leží na jihu ostrova Tenerife ve výšce 310 m n. mořem. Je to oblíbená turistická cesta, která vede skrze rokle, na jejímž konci je třístupňový 80 metrů vysoký vodopád **La Cascada**. Na cestu k vodopádu a zpět je nutné počítat alespoň tři až čtyři hodiny. Přístup do roklin je omezen denním limitem návštěvníků. Oblast je i zároveň důležitým archeologickým nalezištěm, kde byly objeveny jeskyně, původní domovy Guančů. Byly zde nalezeny největší sbírky mumíí Guančů, které jsou nyní v Muzeu přírody v Santa Cruz. Díky smrtelné nehodě v roce 2009 byla cesta uzavřena, avšak již je znovu otevřena veřejnosti až do konce, avšak musí být dodržována určitá bezpečnostní pravidla.*

Na konci léta přijel kamarád Surovec ze Slovenska z potlachu a dovezl nám, jak už to u něho bývá, plno dárků. Mezi nimi byla i útlá knížečka od Jury Cancáka z roku 2005. Na poslední stránce jsem se dočetl, že je kopírování povoleno, a tak jsem se rozhodl ji na pokračování otisknout ve ŠTĚKSONU. *Ahoj Cipajs.*

Z PLAMENŮ KRBŮ

Jura Cancák

Do kraje Studeneckých rybníků a Kozlanského údolí řeky Jihlavy jsem poprvé přišel počátkem 50. let minulého století, Později, v jednom sobotním odpoledni roku 1958, jsme šli s Petecem z Lutnařů a s Pumpem od vlaku ze Studence přes Koněšín na Petecovu chajdu. Když se před námi začaly objevovat na pozadí lesů červené střechy vesnických stavení, řekl Petec: „Kamarádi! Toto je můj kraj!“ Tehdy mě ani ve snu nenapadlo, že se tento kraj stane i krajem mým. Podobné okamžiky jistě prožívali na svých campech mnozí kamarádi a ten kousek země, kterou tím pro sebe objevili, je

k sobě mnohdy připoutal na celý život.

Přešla léta a Jihlavka se ponořila do hlubin přehrady. Zůstaly jen vzpomínky na radostné i smutné chvíle prožité v jejím údolí, na kozlanské sousedy s jejich nezištně ryzími povahami a na všechno to, co jsem tam prožil.

Zůstaly také vzpomínky na doby ještě dřívější, kdy jsme s partou kamarádů s dušemi tuláků začali kráčet po stezce trampingu. Od těch dob zapadlo do minulosti přes půl století a jen zápisy v pamětních knihách připomínají, co jsme kdy prožívali.....

Vysoký sníh se zlatě třpytí v nízkých paprscích zapadajícího slunce. Větve smrků se sklání nad zasněženou cestou a v jejich jehličí září vločky sněhu jako malými drahocennými pokrývkami vytvořená mnohotvárnou rukou přírody. V mrazivém vzduchu se na

vousaté bradě sráží dech a nohy v kanadách prošlapávají sněhovou záplavu. Po tmavnoucí obloze přeletělo několik černých ptáků. Otvírám dveře srubu a za pár okamžiků už se žlutočervené jazyky kamaráda ohně zakusují do březových polen v krbu. S kožešinou na zádech usedám co nejbliže k ohni. Venku už je tma a sálavé teplo společně s bylinkovým čajem navozuje příjemný stav polospánku. A tehdy se z mysli mohou vynořit děje dávno ztracené kdesi v tajných zásuvkách paměti, kde čekají, až je právě taková chvíle vyvolá, abychom je mohli znovu prožít. Pomyslný stroj času se roztáčí směrem zpět a zastavuje se někde v první polovině padesátých let. V duchu vidím partu tří kamarádů, kteří se sedmnáctiletýma, málem ještě odstávajícíma ušima a s US tornami americké armády na zádech, pospíchají z Líšně Mariánským údolím proti proudu Řičky do pro ně neprobádaného kraje, kde v okolí jeskyně Pekárny začíná fantasticky divoká oblast Moravského krasu. Rychle se krátící odpoledne podzimního dne natahuje svoje stíny a údolí Řičky se pomalu noří do šera. A pak, jako v pohádce „O perníkové chaloupce“, zasvitne náhle v dáli jakési nezřetelné světlo. Když jsme přišli blíž, vyloupla se z šera oprýskaná, zeleně natřena dřevěná veranda s velkými skleněnými okny. Muchova bouda. V tu dobu známá výletní a trampská hospoda. Po chvilce váhání vcházíme dovnitř. Místnost s hrubými stoly a lavicemi je osvětlena blikající petrolejkou, která nemá dost síly k tomu, aby vyhnala tmu ze všech jejich koutů. V pozadí v úzké chodbičce svítí ještě druhá petrolejka, posílená světlem svíčky, stojící na pivní bečce. Tenkrát ještě poctivě dřevěné. Společně pak spoře osvětlují nálevní pult a starou skříň, ze které mžourá černá kočka. Za pultem stojí s hadrem v ruce přihrbená postava s šátkem na hlavě. Něco jako babička Méry. Měli jsme dojem, že jsme se ocitli v nějakém loupežnické krčmě. Hospoda ve Spessartu byla proti tomu luxusním hotelem a my jsme vstoupili dovnitř vlastně nějak mimovolně. Ani jsme nic nechtěli. A teď jsme tam stáli, obklopeni něčím, co předčilo naše nejdivočejší romantické představy. Potom někdo z nás vykřikl, že bychom si dali tři limonády.

„Děte si radši rum, kovboji!“ ozvalo se náhle ze vzdáleného kouta temné místnosti.

Teprve teď jsme si všimli, že tam v temnu sedí dvě nezřetelné postavy. To oslovení – kovboji – bylo úplně na místě. Byli jsme totiž tak oblečení. Kostkované košile, okované opasky s velkými přezkami, na krku pestré šátky a na hlavách klobouky s proděrovanými širokými okraji, provlečenými barevnou stuhou. To jsme měli odkoukané z válečných Rodokapsů. O tom, že je to oblečení z trampské doby cowboyské, která na přelomu padesátých let v Brně pomalu končí a že začíná nastupovat trampská

S Pumpem na Říčkách v roce 1954.

době kanadská, jsme neměli ani tušení. „A poté si s tó kytaró sednót sem za nama!“ ozvalo se zase z toho potemnělého kouta.

Tak teď jsme nevěděli, co máme dělat. Rozhodně jsme ve svých sedmnácti letech nebyli naprogramováni na nějaké vasedávání po hospodách. A navíc, těm co nás zvali ke svému stolu, mohlo být tak kolem čtyřicítky. A to byl pro nás setsakramentský generační odstup. Nějak mimo vlastní vůli jsme však najednou seděli s nimi a ten jeden povídá: „ Tak, kluci, něco zahréte!“ To byla pro nás další zkouška ohněm. My jsme dokázali dohromady zazpívat tak dvě tři písničky a to bylo všechno. Jedna z nich byla „ Letí šíp savanou“. Na ty další si nevzpomenu. Když jsme dozpívali, řekl ten jeden: „ Pučte mě to!“ A vzal kytaru do ruky a starým trampským stylem bez trsátka zahrál několik písniček. Ta, která mně utkvěla v paměti, byla námořnická o kapitánu Flintovi. „ Hurá, hurá, hurá, hurá, vzdejte se! Potom ten druhý zavolal přes ztemnělou místnost: „Lidko! Dé nám sem dva rummy!“

Tak jsme se dozvěděli, že ta Calamity Jane zapultem je Lidka, nebo taky stará Muška, což jsme zjistili později. Teď jsme však měli ty limonády dopité, a protože jsme od začátku seděli tak trochu jako na jehlách, jelikož tam byl ten generační rozdíl, využili jsme momentu, kdy Lidka přinášela ty rummy, a řekli si, že jako už musíme jít. V pravdě řečeno jsme nevěděli, kam ty dva máme zařadit a co si o nich myslet. Trochu jsme se jich skoro báli. Vrátili nám kytaru a řekli: „Tak ahoj! A z které jste osady?“ My jsme na to neurčitě odpověděli, že žádnou osadu nemáme a že jenom tak jedeme na čundr. Oni pak ještě poradili, že je dobré jít spát do Pekárny. A pak už nás pohltila houstnoucí mlha podzimního večera. Do té Pekárny jsme tenkrát nedošli. Úplná tma nás zastihla u vyvěrání Říčky kousek za hospodou „U Jeleňa“.

Pomalou otvíráme oči, které se v teple krbu samovolně zavřely, a přikládám pár dalších polen. Kamarád Pumpa je už několik let v trampském nebi a kamarád Kvakver se ze stezky trampingu dávno ztratil neznámo kam. To byli ti, co se mnou tenkrát u toho vyvěrání pod starými dekami přečkali noc. A ti dva neznámí z Muchovy boudy? Až za pár let jsem se dozvěděl, že to byli Anýzek ze **SILVER STARU** a Čert z osady

ROWERS a že to tehdy bylo moje první setkání s těmito známými postavami brněnského trampingu poválečných let.

Paprsky jarního slunce každým dnem

dosahují hlouběji do údolí. Řeka se teprve nedávno vysvobodila z chladného objetí zimy a jenom ledové kry, vyhozené dravým proudem na její břehy, připomínají tu právě ukončenou vládu ticha a mrazu. Celé údolí se v slunci chvěje hukotem jarních vod, voní rozmrzlou lesní prstí, vodní tříští a mízou, stékající po kmenech olší, které zdobí břeh řeky od Mollova mlýna až do zátočiny ke studánce. Vysoko na obloze se ozvalo

zakejhání. Nejprve tiše v dálce. Rychle se však blíží a nad údolím přelétávají divoké husy. Stojím na břehu řeky, celou bytostí vnímám ten každoročně opakovaný zázrak jara a v duchu ty letící ptáky zdravím slovy staré písničky: „Až zazní volání divokých husí, těžko se ubrání, mé srdce tuláka...“

A jsou ta slova pravdivá. Mnohokrát jsem se neubráníl. Šípy těch poslů jara rychle mizí za obzorem a já jim ještě zamávám, aby dobře doletěly tam, kam je vedou pravěké pudy, řídící od nepaměti řád země a přírody. Pomalu obracím své kroky k chatě, kam otevřenými okny pronikl ten nepopsatelný dech jara, aby z jejich koutů vyhnal zbytky zimního chladu. Nemá však k tomu ještě dost síly a tak se mu snažím pomoci zapálením polen v krbu. Zprvu nesmělé plamínky se rychle rozhořívají a za chvíli se chatou šíří příjemné teplo. Dny už jsou sice delší, ale březnový večer na sebe nenechá dlouho čekat. Ve světle petrolejky pokládám na stůl osadní kroniku. Čas poznamenal její vazbu, jako dovede poznamenat tvář starého člověka. Přes pomyslnou vzdálenost dnes už desítek let, ke mně znovu začínají promlouvat zažloutlé fotografie a neumělým písmem psané zápisy. Je to už všechno tak neuvěřitelně dávno a přece se mě v mysli objevují obrazy tak živé, jako bych vše prožil před docela krátkým časem.

Přivírám oči a v mihotavém odlesku plamenů se ze stránek kroniky zhmotňuje lesní údolí Bílého potoka. Jsou velikonoce roku 1955 a na dvoudenní čundr do kraje, kde se ve třicátých letech začínala psát jedna z kapitol brněnského trampingu, pospíchá od Veverské Bitýšky parta kamarádů. Je to osada **VYŽRANÝ KOTEL** společně s osadou **WHITE BONE** a několika kamarády samotáři. Nejsme už oblečeni jako kovbojové. Učňovská léta trampování už pominula. Po vzoru kanadských traperů teď mámě tříčtvrteční kabáty se širokými límci a na nahou kanadky. Taky tříčtvrteční. Někteří z nás mají maskované kabáty německé armády zvané bušláky a na nohou holínky půllitráky. A na hlavách zelené čepice se štítkem. Říkalo se jim korejky a měly červený vnitřek.

A tak s US tornami na zádech, docházíme až na camp osady White Bone. Protože tenkrát výbava trampů, co se týká věcí na spaní, byla prachmizerná, snažili jsme se proto vždy, pokud to bylo možné, vyspat se v nějaké kůlně nebo seníku. Cestou na camp jsme procházeli přes louku mezi několika chatami. Stál na ní srub s nápisem **GOLD SUN** a kousek vedle nějaká rozestavěná chata. A tak, když nastal večer, jsme se rozhodli, že ji využijeme k přenocování. A tak se také stalo. Když se setmělo a oheň v campu dohořel, potichu jsme do té chaty vlezli a na podkroví se uložili k spánku. Vzpomínám si, že když jsme tam tak všichni seděli v přítmí trámové nízké střechy, každý na té své staré dece a celtě, okolo na obráceném ešusu rozžaté svíčky, zmocnil se mě nedefinovatelný pocit skutečné pohody, způsobený tajemnou romantikou tohoto prostředí. A tehdy jsem si poprvé uvědomil, že se už nikdy nezbavím tohoto volání divokých husí, a že vždycky budu muset jít tam, kde na starém kempu čeká zčernalá chata z omšelých klád. Ráno jsme se z chaty vytratilí zpátky na náš camp a celý den pak prožili v údolí Bílého potoka. Při jeho procházení nás napadlo splavovat v rozvodněném potoce kusy dřev porůznu ležících po březích. A tak jsme si celé odpoledne hráli na kanadské dřevorubce. Nikdo tehdy netušil, že tři z nás,

Kurin v Kanadě a Pupál s Cigánem ve státě Colorado, v budoucnu opravdu prožijí větší část svého života tam, kam nás v duchu vedla tato hra.

S večerem jsme se zase nastěhovali do té rozestavěné chaty. Tentokrát ale noc klidně neproběhla. Ještě jsme si ani nelehli, když chatou zabouřil hlas jejího majitele, který přijel a zjistil, že má v chatě nezvané hosty. Nastal nepopsatelný zmatek. Všichni se v té polotmě snažili rychle sbalit. Na to jsme byli tenkrát cvičení, protože to byla doba pronásledování trampingu. Dělal se to tím způsobem, že se na celtu naházelo všechno, co jsi měl, celta se za cípy zvedla a během několika vteřin byl každý připraven k přesunu. Říkalo se tomu přepadové sbalení. Tak to jsme teď provedli, ale ústupová cesta byla nepoužitelná, protože na schodech do podkroví stál majitel. A tehdy kohosi z nás napadal spásná slova: „Pane! My nejsme zloději! My jsme trampí!“ Nazlobený majitel si nás ve světle baterky prohlídl, a ačkoliv vypadal jako by nás chtěl na místě postřílet, přece jenom mírněji řekl: „To by mohl říct každé! Koho znáte z brněnských trampů?“

Protože jsme chodili na svazovky Svazu Brněnských osad, Tak jsme rychle vyjmenovali několik kamarádů ze starší generace. Mezi nimi také Anýzka a Peteca. A tím okamžikem byl válečný stav urovnán. Ten rozzlobený pán byl totiž Kalif, Znamý trampíř z Bílého potoka, zakládající člen osady **WHITE RIVER** z roku 1934.

Samozřejmě, že jsme už nikam z chaty prchat nemuseli a druhý den jsme si navzájem vyslechli Kalifovo vyprávění o trampských osadách Bílého potoka. O **MARGARETĚ**,

WOOD BOYSU a o osadě **CARIBO**.

V zamyšlení se dívám na starou fotografii, vlepenou do časem zšedlé stránky kroniky. Na pozadí srubu **GOLD SUN** z ní na mě přes vzdálenost skoro půl století, hledí tváře kamarádů z tehdejšího velikonočního čundru. Venku se zatím setmělo. Ze vzdálených skal Kozlova se nastávající nocí nese houkání výra a oheň vzpomínek v krbu pomalu dohořívá.

S osadou **VYŽRANÝ KOTEL** na Bílém potoce v roce 1955. Zleva - Kurin, Gecál, Šaman, Pupál, Ventyl, Gaston. Dole vlevo Žanek a vpravo Cigán.

Sluncem prozářená lesní paseka se utápí v proudech tetelícího se horkého vzduchu letního odpoledne, Všude je cítit omamná vůně pryskyřice. Dlouhá žlutá stébla vysokých travin, znehybněla slunečním žářem, ukazující svými podlouhlými chocholy k modrému nebi. Vzduch se chvěje jednotvárným bzukotem

neviditelného hmyzu a nad pasekou se v nekonečném reji třepetají poletující motýli. V trávě, jako blesk, zašustila zelenohnědá ještěrka.

Šátek uvázaný přes čelo, brání kapkám potu stékat do očí. Přehazuju žebadlo z jednoho ramene na druhé a pomalu kráčím vysokým smrkovým lesem. Rovné kmeny stromů, spojující se vysoko nad hlavou svými větvemi v majestátní klenbu, zosobňující velkolepou katedrálu přírody. Jako její oltář přede mnou náhle vystupují skály, tyčící se kdysi nad hlubokým údolím Jihlávky. Její vzdušné vody se zásahem člověka dostaly skoro až k jejich vrcholům. Zacloněným zrakem přehlížím tu obrovskou spoustu vod, třpytící se v slunci jako roztavené zlato. Vyvrácený kmen borovice, která po letech prohrála svůj boj s neúprosným zákonem přírody, vybízí ke chvílce odpočinku. Příjemná únava dlouhého pochodu spolu s ostrým slunečním jasem odrážejícím se od hladiny jezera, nutí k zahmouření očí. Fyzický zrak pomalu přechází ve zrak duševní, ve kterém se vody jezera jakoby zázrakem propadají kamsi do hlubin, v nichž se objevuje v celé své dřívější kráse romantické údolí Jihlávky.

A já zase kráčím po břehu řeky a kouzlem vzpomínek se přenáší m do minulosti pěti desetiletí. Všem je nám zase šestnáct a v červnovém sobotním odpolední pochodujeme přes Hadcovou step u Mohelna. Náš cíl leží proti proudu řeky. Tam někde se v lesní divočině vysoká skála, na které ve 14. A 15. Století stával hrad Rabštejn. Pod ní je v řece rozlehlý ostrov, kam směřují naše kroky. Píše se rok 1953 a tomu ostrovu jsme tehdy říkali Tajvan. V těch letech se kdesi na dálném východě u čínských břehů dohadoval pan Čankajšek s vládou Lidové Číny o to, jestli ostrov, kterému říkal Formosa, patří jemu nebo Číňanům, kterým se pro ostrov líbilo jméno Tchaj-wan. Uprostřed ostrova bylo mezi porostem malé okrouhlé místo. Právě tak pro naše stany, sepnuté z maskovaných celt německé armády a pro táborový oheň, sloužící přes den k vaření a večer k posezení u písničky s kytarou.

Skála hradu Rabštejna se tyčila nějakých šedesát metrů nad hladinou Jihlávky a byla z ní hezká vyhlídka na idylická stavení Skryjského mlýna. Pod ní bylo v tůni výborné místo ke koupání, a tak jsme na přilehlé louce často vychutnávali chvíle bezstarostného nedělního odpočinku. A jak se při tom o různých věcech povídá, přišla i řeč na horolezectví. Snad k tomu dal podmět pohled na skálu, tyčící se se z vody protějšího břehu. O čem se tenkrát o těch mužích s cepíny v rukou a mačkami na botách vedla řeč, není důležité. Podstatné je, že mně tenkrát zrodil v hlavě snad nejpitomější nápad mého života. Pomalu jsem vstal a šel k vodě, přeplaval řeku a začal pomalu vylézat na skálu. Zleva po proudu na ní byl takový malý, prudce stoupající příčný zářez, ve kterém jsem se na chvíli zrakům kamarádů ztratil. Těm zatím nedošlo, k jaké šílenosti jsem se odhodlal. Až teprve, když jsem se znovu objevil už dost vysoko na skále, začali sledovat, co to vlastně vyvádím. Prostě jen tak, jak jsem byl bosý a v plavkách, jsem začal zdolávat stěnu Rabštejna. Když si na to dnes

Pohled z Rabštejna.

po létech vzpomenu, nemívám daleko k nočním můrám. A pokud své obrazotvornosti dovolím, aby mě znovu přenesla do stěny, s jistotou mě začne mrazit v zádech. V dospívajících letech se uvažuje jinak, a tak jsem pomalu stoupal po skále nahoru. Faktem je, že než jsem se k této mírně řečeno hlouposti odhodlal, trochu jsem si předem odhadl, kudy by se nejlépe lezlo. Všechno je ale nakonec vždycky úplně jinak. Tak se zdálo, že asi uprostřed přišlo místo pravdy. Byl to takový malý kousek skály, jenom nepatrně nakloněný směrem do údolí. V té výšce to ale nevypadalo nijak přátelsky. Náhle jsem měl v hlavě jasno. Buďto to překonáš nebo spadneš! Koutkem oka jsem pohlédl dolů, kde se v hloubce čeřila hladina řeky. Na protější louce jsem zahlédl své kamarády. Se zvrácenými hlavami sledovali můj výstup. Byli tak strašně malí a mně prolétla hlavou myšlenka, jestli bych spadnul do řeky nebo až

mezi ně. Nebyla to příjemná chvíle. Abych mohl to místo překonat, musel jsem rukou sáhnout přes něho do míst, kam jsem neviděl. Skála Rabštejna a celé její okolí, bylo tenkrát známou zmijí lokalitou a o tom, v jakém jsem byl v duševním rozpoložení, svědčilo, že jsem si řekl, že raději sáhnou na zmiji, než abych spadl. Odhodlaně jsem tedy vysunul ruku přes skalní hranu, vytáhl se nahoru a za chvíli už jsem seděl na úzké travnaté plošince. Žádná zmije tu naštěstí nebyla. Potom už to šlo celkem snadno, poslední úsek nebyl tak příkrý.

Na vrcholku stál bílý kamenný kříž. Dnes už tam z něj je jenom podstavec. Kříž se zřejmě stal obětí vandalů, kterým v jistých letech byly tyto symboly náboženské víry trnem v oku po celém širém okolí. U toho kříže jsem poděkoval všem andělům strážným, kterým jsem v ten den dal jistě hodně práce a slíbil jsem jim, že podobnou nepředloženost už v životě neudělám.

Křik sojky v lese za mými zády mě donutil vrátit se zpět z těchto pomyslných stezek minulosti. Hladina přehradního jezera už je zase tam, kde byla dřív. Kousek od břehu

jí čeří vesla rybářské pramice a dvojice racků, takřka bez pohnutí křídel, tiše přelétá přes její zlatavý pás odrazu slunečního svitu. Slunce se pomalu sklání k západu a z dálky se z věže hartvíkovického s mírným vánkem nese hlas večerního klekání.

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

VÁNOČNÍ SPANILÁ JÍZDA

Hned z kraje adventu jsme podnikli autem, autobusem, metrem, vlakem i trochu pěšky „spanilou“ jízdu po širokém okolí s kytarou a banjem mezi kamarády a protáhli si víkend o jeden den,

protože jsme se vrátili až v pondělí na oběd. Začali jsme v Blíževedlích, kde jsme zahráli v plné síle hospodské Blance, která zde končí. V noci byl proveden přesun na faru, kde bylo o nás velmi dobře postaráno. Za nocleh, snídaní a kávu jsme zahráli osadníkům fary ke krásným narozeninám. Po kávě pak hurá do Dubé a autobusem do Prahy. Dál pak metrem a vlakem do Úval na vánoční trhy trochu utratit korunky ve stánku Ivy a pak večerní přesun do Radotína k Drakovi na vánoční slezinu tamního, nejen zlatého a hobartího trampstva. Všude jsme hráli, přinášeli pohodu a adventně hodovali. V neděli večer jsme dorazili na KOLOPEACH, kde byla ukrutná obleva z prvního sněhu. Večer jsme v šerifovně jen tak rokovali a plánovali a nehráli, protože už nás fakt to muzicírování moc nebavilo a protože i my máme dobrou vůli, tak jsme chtěli mít klid a pokoj. Ahoj **Cipajs**.

MIKULÁŠ NA KOLOPEACHU

V měsíci „dlouhých nocí“ naše osada a kamarádi kolem ranče KOLOPEACH jezdí velmi sporadicky, protože máme tradiční prosincové akce, které pak vrcholí oslavou Silvestra. Jednou z těchto akcí je i Mikuláš pro naši nejmladší generaci, možná budoucích trampů.

Na ranči hned po dopolední kávě jsme se dali do strojení stromečku a úklidu SALOONU LILLY, aby večer bylo vše, jak má být. Okolo čtvrté hodiny odpolední nastal ten pravý okamžik! Otevřely se dveře našeho SALOONU a dovnitř vešel Mikuláš s čertem a letošní veliké překvapení i malý andílek.

Děti před příchodem známé trojice zpívaly při harmonice a zvuk zvonečku je hned nahnal do náručí maminek, tatínků, babiček, dědečků i **tetiček**. „*Je to tak správně Maruško?!*“

Mikuláš přivítal všechny osadníky bez rozdílu věku a začala nadílka. Protože naše děti jsou „velmi hodné“, tak hodná čertice teta Iva nikoho do pekla nevzala ba naopak, každému za krásnou básničku či písničku dala malý dáreček. Po nadílce jsme šli

všichni ven, kde jsme slavnostně rozsvítili stromeček a zazpívali pár vánočních písniček. Zpívanda pak ještě pokračovala i v SALOONU do večerní doby, než musel pak odjet Mikuláš hlídat do práce zlobivé děti. **Cipajs**.

Až z Teplic musel dorazit Meko dělat Aniče záchranu, při výškové práci při zdobení stromečku!

Prostě "jarní" fotka v prosinci!

I Mikuláš dostal malý dáreček!

STOLETÍ TRAMPINGU

Začátkem prosince jsem vyrazil na jednodenní čundr do Prahy na výstavu k 100 letům našeho trampingu, kterou uspořádalo Národní muzeum v Letohrádku Kinských. Velmi vkusně provedená výstava, která se nachází v přízemí ve velké místnosti, která se proměnila v osadu, kde nechybí srub, ohniště i totem. Jak tak procházím výstavou a čtu popisky k jednotlivým vystavovaným předmětům, tak jsem narazil na panel, který je věnován i trampovi a olympionikovi Emerichu Rathovi. Na osadě jsem pak zjistil, že je to pro nás většinou vcelku neznámá trampská osobnost, a tak jsem nejen pro osadníky našel v dostupných materiálech pár informací o tomto kamarádovi. **C.**

EMERICH RATH 5. 11. 1883 – 21. 12. 1962

SPORTOVEC, OBCHODNÍK, OLYMPIONIK, který je nejznámějším českým trampem německé národnosti. Byl aktivním sportovcem, věnoval se mimo jiné fotbalu, atletice, bruslení, boxu, vodáctví a dálkové chůzi. Patřil také k průkopníkům lyžování a roku 1913 se během tragického závodu v Krkonoších podílel na pokusu zachránit umírajícího Bohumila Hanče. Nosil přezdívku Šedý vlk a byl členem posázavské osady AJAX, ostatní osady navštěvoval se svým pojízdným barem. V Praze provozoval známý obchod s tábornickým vybavením, který mu ale byl po roce 1948 zabaven. Po komunistickém převzetí moci byl také krátce vězněn a nesměl cestovat na

olympiádu. Ve filmu Synové hor z roku 1956 o lyžařích Hančovi a Vrbatovi byl navzdory svému smyslu pro fair – play i odporu proti nacismu představen jako arogantní nacionalista. Zemřel nuzných podmínkách ve svém rodném Broumově.
/Převzato z výstavy/

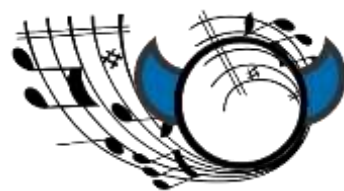

Rathův výkon byl tehdy skutečně nadlidský. Sám vzdal závod nejen kvůli nepříznivému počasí, ale hlavně pro bolestivé odřeniny nohou, kvůli kterým nemohl v závodě pokračovat. Pro záchranu svého soupeře a kamaráda však udělal maximum. Ve sněhové vánici nachází bezvládného Hanče a snaží se ho skrz hluboký sníh a zuřící vánici odnést na zádech do bezpečí. Nad Pančavským vodopádem zjišťuje, že se tímto způsobem do tepla živi nedostanou. Vrací se pro své lyže a vyráží v bouři zpět na Labskou boudu pro pomoc. Popíše Hančovu polohu a padne vysílením. Záchranná výprava z boudy nachází Hanče už bez známek života, lékař konstatuje smrt zástavou srdce. Emerich Rath si od té doby často vyčítá, že selhal, ačkoli pro Hančovu záchranu udělal více než kdokoli jiný.

No.20 JUBILEJNÍ MUZICÍROVÁNÍ

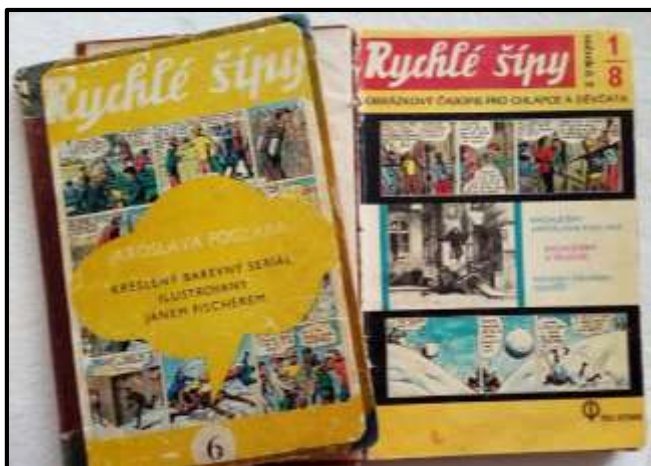
Naše **MUZICÍROVÁNÍ**, které je vždy věnováno naším tátům, když nám ještě hráli, pořádáme nepravidelně. Celý nápad se zrodil na mém velkém čundru po Austrálii, když jsem tam hrál různě venku v buši či v garážích nebo bytech kamarádů, tak mě napadlo oprášit domá dávná muzikantská setkání, co jsme v devadesátých letech pořádali u táty v jeho SALOONU OSAMĚLÁ HVĚZDA v Hradčanech. První tři setkání jsme taky dnes již u Billa, hned po mém návratu uskutečnili. Později jsme začali i dělat tzv. výjezdní, a tak jsme se dostali na faru do Tuháně, hráli jsme v Podloubí v Úštěku, u Betty na samotě u lesa, na osadě Soumrak, zahráli jsme i kozám na statku Oldy a Evičky Komínků, na skautské chatě v Hradčanech a samozřejmě doma na našem KOLOPEACHU, kde hrajeme asi nejvíc a proto se i jubilejní dvacáté setkání právě konalo v SALOONU LILLY na našem ranči.

Sešli jsme se v sobotu odpoledne. Tentokrát nás bylo trochu míň, přeci jenom Vánoce opravdu klepou na dveře. Jídla, pití i muziky bylo opravdu dost. Prostě pěkná adventní sobota v trampsko - country stylu. Hráli jsme a kecali do noci, však v partě, kde je plno společných zážitků i z dřevních dob, je vždy si o čem povídat. Mám hrozně rád tyto večery! Ahoj.

RYCHLÉ ŠÍPY

Dne 17. prosince 1938 před 80 lety, vyšel v časopise Mladý hlasatel historicky první díl komiksu Rychlé šípy. Seriál z dílny spisovatele Jaroslava Foglara a kreslíře Jana Fischera se stal netušeným fenoménem. Ovlivnil celé generace dětí, které zakládaly podobné kluby a toužily se vyrovnat obdivované pětičlence: Mirkovi Dušínovi, Jarkovi Metelkovi, Jindrovi Hojerovi, Červenáčkovi a Rychlonožkovi. Tito hrdinové dodnes žijí v nejrůznějších knižních reedicích, v divadelních hrách, písních i v četných parodiích. A navíc tenhle časopisecký seriál předznamenal směřování českého komiksu na desítky let dopředu.

1. *Můj život je hned plný nesnází, na jaře když duben přichází, já vracím se do poválečných let, kdy vycházel náš starý dobrý Vpřed, já žlutý kvítek za klopou si dám a píseň Vontů tiše zabroukám, do Stínadel se šerem vypravím, snad potkám cestou Losnu, co já vím.*

2. *Dunivá Kateřina burácí a Široko má dávno po práci, jen já se vracím Myší pastí sám, nevím, co s ježkem v kleci dělat mám. Bohouš, Dlouhé Bidlo, Štětináč pan Fišer pustil z okna květináč, Jan Tleskač, Jiří Rybář a tak dál, pan Foglar tohle nikdy nenapsal.*

3. *To Rychlé šípy sami byli v nás a žlutý kvítek symbolem byl krás, co nemůže nám nikdy nikdo vzít, kdo kopal studnu, aby druhej mohl pít. Snad jednou až se jaro navrátí, můj život píseň Vontů obrátí, já svobodný a čistý půjdu dál a směšný bude ten, kdo se mi smál.*

4. *Tak Mirek Dušín s Červenáčkem jdou a Jindra Hojer s Jarkou Metelkou, za nimi Rychlonožka s Bublinou, naší krásnou chlapeckou krajinou.*

Duj, duj, duj, fujaro vítězná.

Tři roky po sobě jsme této slavné partě věnovali naše komiksové kalendáře, které potom vycházely ve ŠTĚKSONU vždy na zadní stránce.

SKAUTSKÉ TRHY

Nejdříve mráz a sníh a pak pořádný déšť, taková je bilance letošního adventního počasí. Poslední víkend před Štědrým dnem jsme se spolu se skautíky aktivně účastnili vánočních trhů, které už mají v Mimoni letitou tradici. V nádherné sváteční atmosféře, bohužel za deště, malí i velcí prožili sváteční dopoledne na skautském dvoře krásně provoněném cukroví, stromečky, dárky i country muzikou. „*Pokoj lidem dobré vůle!*“

TRAMPSKÉ VÁNOCE V KUMMERU

TÖRÖK KARÁCSONYI KUMMER

/Překlad pro Johnyho/

Opět jsme se sešli v čase vánočním na skautské chatě v Hradčanech /Kummeru/, kde jsme společně v kruhu kamarádů uspořádali naše tradiční Vánoce, které zde snad pořádáme už od roku 2003.

K večeru jsme zasedli k bohatě zásobenému stolu, který připravily naše holky. Po slavnostním přípitku a večeři jsme šli ven k ozdobenému stromečku, kde bylo plno zabalených dárků, které pak rozdala tradiční Ježíšek Renča Blaženka. To bylo radosti, když se náruče přítomných kamarádů začaly plnit malými či velkými balíčky. V boudě pak nastalo veliké rozbalování. Za ty roky, co si

nadělujeme, pomalu odpadly „nepotřebné“ dárky z půdy a začínají dárky více potřebné. Letos byly například velkým hitem povlaky na ešusy a maďarský slovník pro Ďábla od Johnyho ze Soumraku. Po nadílce jsme pak při našem trampgrassu, hodovali do pozdních hodin nočních, hrálo se moc fajn a dokonce došlo i na tanec. Během večera jsme si vzájemně i rozdávali „PÉEFKY,“ kterých je každý rok hodně a většinou jsou tradičně velmi nápadité. „*Tak pokoj všem trampům dobré vůle!*“ **Cipajs.**

Babičky Renaty dostaly nové brýle.

SILVESTR 2018 - KULATINY OVEČKY

Silvestra slavíme každý rok a padesátku Ovečky jen jednou za život. No, myslím, že jmenovaná tu slávu měla určitě jako náročný seriál na závěr roku 2018. Musím ještě podotknout, že u žen by se neměl věk zveřejňovat, ale Ovečka mi to určitě odpustí!

Někteří jsme na boudě zůstali i po naší vánoční nadílce, někteří dorazili přímo v den rozloučení se starým rokem. Společně jsme po obědě udělali malý cour okolo vypuštěného rybníka, abychom trochu zažili vydatný oběd. Venku svítilo sluníčko a bylo fakt jak na jaře. Náš cour jsme zakončili u Billa na Osamělé hvězdě, kde jsme si dali trochu ohnivé vody a pak přes KOLOPEACH jsme

pomalou došli zpět na skautskou chatu, kde pak vrcholily přípravy významných oslav.

Okolo páté hodiny jsme popřáli Ovečce k jejímu životnímu jubileu a předali velký dar. Pláčiček si moc přál, aby Ovečka dostala lodní motor, ona neměla vůbec tušení,

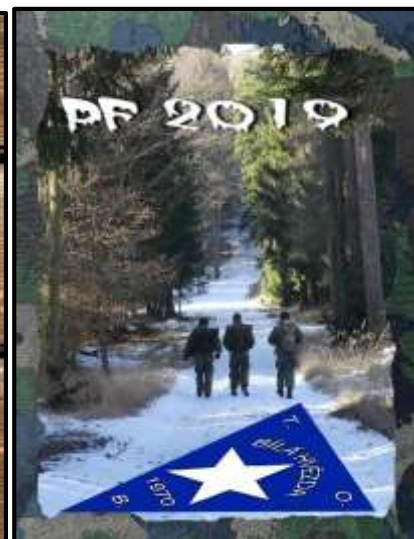
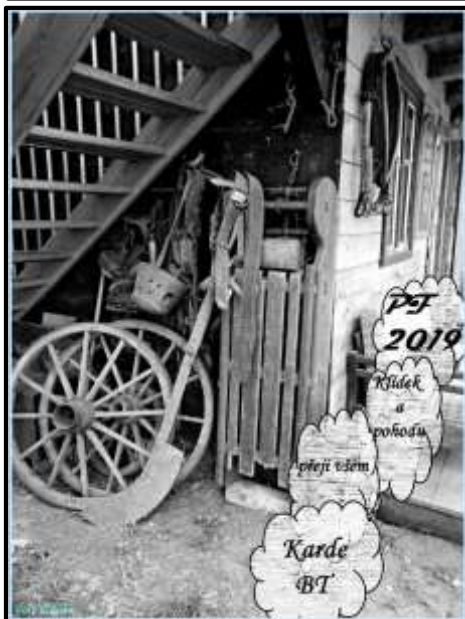

že si ho přeje, a tak jsme jeden velmi nefunkční obstarali a dokonce i s vrtulkou! Ovečka měla velikou radost! Po gratulacích jsme začali hrát a veselit se, když byl tak významný den. Během večera pak Renča Blaženka uspořádala hranou pohádku, kde všichni zúčastnění dřepovali a bylo jedno, jestli byli koně, kola, kočí či královský pár. Nejvíce se bavili tradičně diváci. O půlnoci jsme si venku připili a zábava pokračovala až do rána. Ahoj **Cipajs**.

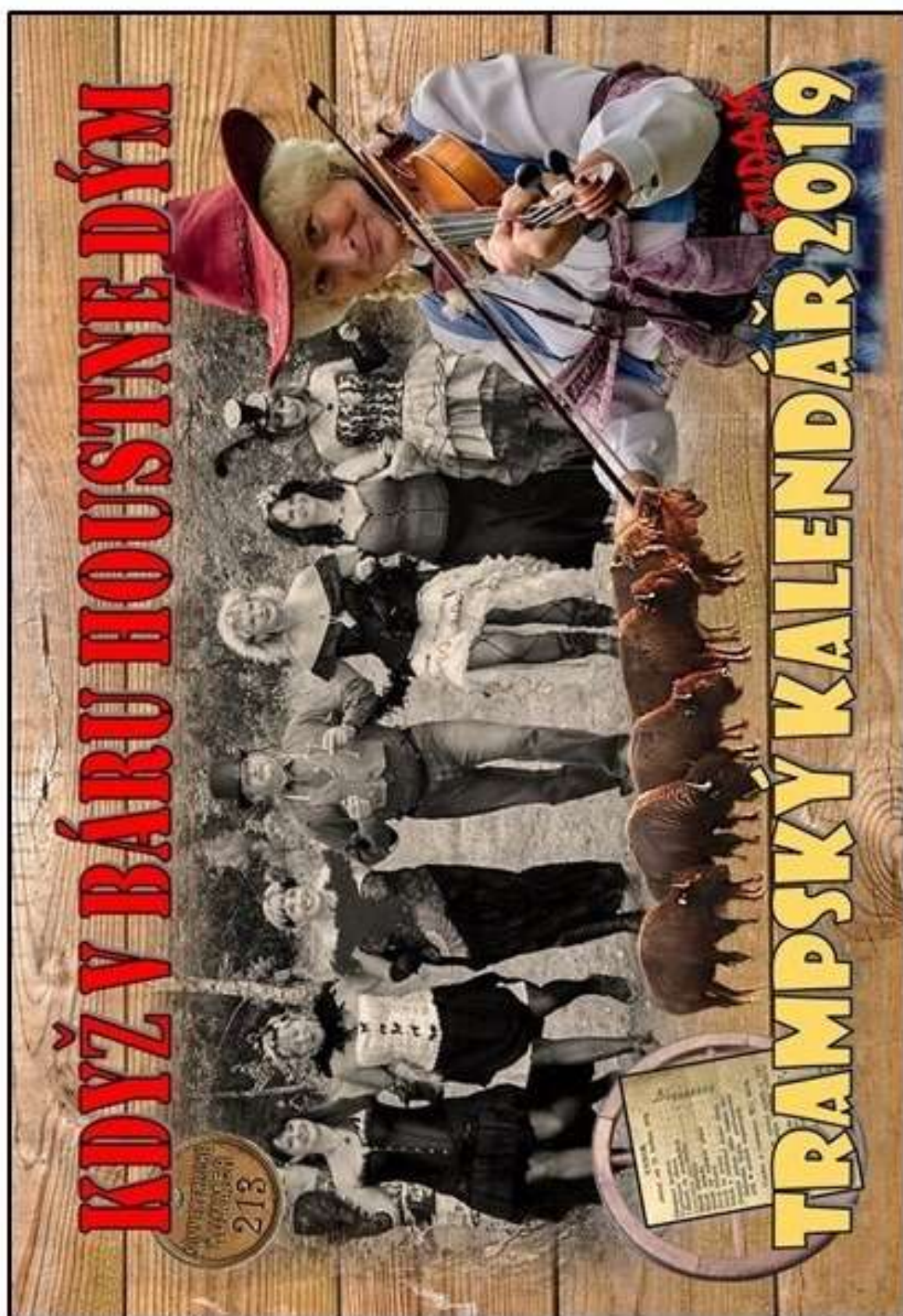

SEVERSKÁ DVOJKA 1979 připravila tradičně další **TRAMPSKÝ KALENDÁŘ**, který budeš moc opět sledovat po celý rok na zadní straně **ŠTĚKSONU**.

KIDEN

Po	7.	14.	21.	28.	
Út	1.	8.	15.	22.	29.
St	2.	9.	16.	23.	30.
Čt	3.	10.	17.	24.	31.
Pá	4.	11.	18.	25.	
So	5.	12.	19.	26.	
Ne	6.	13.	20.	27.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979